

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 92/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M[redacted] Š[redacted], [redacted], Ing. P[redacted] R[redacted], [redacted], L[redacted] P[redacted], [redacted], M[redacted] P[redacted], [redacted], E[redacted] Š[redacted], [redacted], A[redacted] Š[redacted], [redacted], a Ing. R[redacted] H[redacted], [redacted], zastúpených advokátkou Mgr. Janou Arpášovou, Advokátska kancelária, Velehradská 31, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 22/2013 z 30. júna 2015 a takto

rozhodol:

Sťažnosť Ing. M[redacted] Š[redacted], Ing. P[redacted] R[redacted], L[redacted] P[redacted], M[redacted] P[redacted], E[redacted] Š[redacted], A[redacted] Š[redacted] a Ing. R[redacted] H[redacted] odmieta ako neprípustnú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2015 doručená sťažnosť Ing. M[redacted] Š[redacted], Ing. P[redacted] R[redacted], L[redacted] P[redacted], M[redacted]

P■■■■■, E■■■■■ Š■■■■■, A■■■■■ Š■■■■■ a Ing. R■■■■■ H■■■■■ (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 22/2013 z 30. júna 2015. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 21. decembra 2015.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 C 935/2008-551 z 20. septembra 2012 bola zamietnutá žaloba podaná sťažovateľmi ako žalobcami o náhradu škody vo výške 20 811,72 € (pôvodne 626 974 Sk). Rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 22/2013-577 z 30. júna 2015 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Podľa názoru sťažovateľov z odôvodnenia rozsudku krajského súdu nie je možné zistiť, či sa tento so závermi okresného súdu stotožňuje v celom rozsahu, alebo nie, čo zakladá nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu.

Ďalej sťažovatelia namietajú, že stotožnenie so závermi uvedenými v rozsudku okresného súdu zo znenia odôvodnenia krajského súdu pri jeho jazykovom a logickom výklade nemožno určiť. Keďže z odôvodnenia rozsudku krajského súdu nie je možné zistiť, či sa stotožňuje v celom rozsahu so závermi okresného súdu, nie je možné ani zistiť, či sú dôvody jedinými dôvodmi zamietnutia žaloby, alebo nie.

Krajský súd sa podľa sťažovateľov taktiež vôbec nevyjadril k žiadnej z odvolacích námietok (argumentov) sťažovateľov, hoci tieto boli pre rozhodnutie vo veci zásadné. Takto sa nezaoberal argumentom o skoršom právoplatnom platobnom rozkaze, ale ani námietkou opomenutia vyhodnotiť dôkazy a odstrániť rozpory v nich.

Ďalej krajský súd svojím postupom podľa názoru sťažovateľov porušil ustanovenia § 213 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého je odvolací súd viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami uvedenými v odsekoch

2 až 7. Z odôvodnenia krajského súdu vyplýva, že tento si z dokazovania vykonaného okresným súdom vyvodil ďalšie skutkové zistenia, ktoré v odôvodnení rozsudku okresného súdu chýbajú. Krajský súd zrejme prevzal skutkový stav, ako ho ustálil okresný súd, a rozšíril ho o ďalšie skutkové zistenia, ktoré sťažovatelia konkrétne bližšie označujú. Krajský súd teda vychádzal z dôkazov vykonaných okresným súdom, ale tieto zrejme prehodnotil a dospel tak k ďalším (v rozsudku okresného súdu neuvedeným) skutkovým zisteniam, a to bez toho, aby vo veci vykonal potrebné dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie).

Sťažovatelia sú toho názoru, že ak sa chcel krajský súd odchýliť od skutkových zistení okresného súdu, mal dokazovanie v zmysle § 213 Občianskeho súdneho poriadku sám v potrebnom rozsahu opakovať a zadovážiť si rovnocenný podklad na hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 Občianskeho súdneho poriadku. Len takýto postup je v súlade so zásadou priamosti a ústnosti.

Sťažovatelia ďalej namietajú, že právne posúdenie veci, ako aj hodnotenia dôkazov vykazuje odchýlky od pravidiel logického uvažovania, a to v otázke aktívnej legitímácie sťažovateľov na podanie žaloby, oprávnenia Ing. O [REDACTED] konať za CHEMIKU, š. p., ako aj potreby existencie objednávky pre rozhodné obdobie, za ktoré sa uplatňuje nárok na ušlý zisk.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa sťažovateľov krajský súd nesprávne neodpočítal príslušnú daň z pridanej hodnoty za nepriznané úkony právnych služieb.

Napokon sťažovatelia poukázali na to, že krajský súd v záhlaví rozsudku neuviedol označenie členov senátu, ktorí o veci rozhodovali, ale ani pomer hlasovania členov senátu.

Podľa názoru sťažovateľov vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) považujúcu nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu za vadu konania, ktorá môže zakladať dôvodnosť dovolania, nie

však jeho prípustnosť podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, hoci bolo daných niekoľko dôvodov na dovolanie, napriek tomu dovolanie nebolo prípustné.

Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľov 1/ až 7/ na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, a čl. 6 ods. Dohovoru rozsudkom Krajského súdu Bratislava bolo porušené.

2. Rozsudok Krajského súdu Bratislava zrušuje a vec vracia Krajskému súdu na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi 1/ až 7/ sa priznáva finančné zadostučinenie každému vo výške 1.000,- €.

4. Krajský súd Bratislava je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 995,59 € (za dva úkony právnej služby vypočítané podľa § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov) (prevzatie a príprava zastupovania a písomné podanie sťažnosti ústavnému súdu) t. j. 2 x 69,915 € = 139,83 € (1/6 výpočtového základu na rok 2015 znížená podľa § 13 ods. 2 o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb) krát 7 zastúpených celkom 978,81 € + 2 x 8,39 € režijný paušál = 16,78 €) na účet právneho zástupcu sťažovateľov 1/ až 7/, v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť ť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 237 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Možno súhlasiť so sťažovateľmi, ktorí s poukazom na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, ktorá nie vždy považuje nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu za odňatie možnosti konať pred súdom, teda za vadu konania v zmysle § 237 písm. f)

Občianskeho súdneho poriadku, sú toho názoru, že dovolanie vytykajúce nedostatočné odôvodnenie a z toho vyplývajúcu nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu nie je účinným prostriedkom ochrany práv, a preto nemusí predchádzať podaniu sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

V danej súvislosti treba konštatovať, že rozhodovacia prax najvyššieho súdu pri posudzovaní otázky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku je nejednotná, keď niektoré senáty najvyššieho súdu považujú nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia za odňatie možnosti konať pred súdom, a teda za skutočnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania, kým iné senáty sú tej mienky, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia možno považovať iba za dovolací dôvod, ktorý sám osebe prípustnosť dovolania nezakladá (mutatis mutandis II. ÚS 735/2014).

Za rozhodujúcu treba považovať tú okolnosť, že sťažovatelia v podanej sťažnosti namietajú aj ďalšie skutočnosti. Predovšetkým ide o to, že krajský súd v rozpore s ustanovením § 213 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ustálil odlišne skutkový stav ako okresný súd, a to bez vykonania vlastného dokazovania. Takéto dokazovanie by krajský súd musel zrejme vykonať na odvolacom pojednávaní [§ 214 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku].

Uvedenú námietku nepochybne treba považovať (aj podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu) za námietku odňatia možnosti konať pred súdom v dôsledku nesprávneho postupu krajského súdu. Námietka teda umožňuje podanie dovolania, ktorého prípustnosť by sa opierala o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

Ďalej sťažovatelia vytykajú krajskému súdu, že v záhlaví rozsudku neoznačil členov senátu, ktorí o veci rozhodovali. Touto námietkou vlastne spochybňujú správnosť obsadenia krajského súdu, resp. prinajmenšom preskúmateľnosť rozsudku z tohto pohľadu. Aj táto skutočnosť umožňuje podanie dovolania, ktorého prípustnosť by vychádzala z ustanovenia § 237 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku.

Sťažovatelia napriek uvedenému dovolanie nepodali, a teda nevyčerpali účinný opravný prostriedok, ktorý im zákon poskytuje. Neurobili tak v presvedčení, že dovolanie nie je v ich prípade prípustné.

Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného, sťažnosť bolo treba považovať za neprípustnú. Keďže sťažovatelia ani len netvrdili (tým menej preukazovali), že dovolanie nepodali z dôvodov hodných osobitného zreteľa (nepodali ho, keďže sú toho názoru, že dovolanie nebolo prípustné), neprichádzal ani do úvahy postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2016